

От София до Бов, че и наобратно

Онази сутрин трябваше да стана по-рано, отколкото ставам за училище, за да мога да изпусна училище. Става дума за поход, който направихме точно със съученици от двата ми профила – литература и история (да, знам, избрал съм си класиката и не – планът не е да ставам адвокат). Този план добре, но какъв беше планът за деня. Тръгнахме рано от Централна гара в София в посока дивия български северозапад. Но не за да покорим него, а за да спрем няколко гари по-рано – в Бов, за да поемем по Вазовата екопътека. Очакваше се красота и добро настроение. Или поне нещо такова, като имаме предвид, че се бяхме *изтупали* 50 души на гарата в седем и половина сутринта. Такъв брой хора не е имало в тази посока сигурно от Втората световна, когато са мобилизирани военни за югославската граница. Софийската гара бе наскоро доста ремонтирана, а коловозите даже още се правят. Хубаво местенце за чакане рано сутрин. Някъде между бездомни и описани седалки може и един човек да си намери местенце да седне, докато чака там. Ние такива места и не търсехме. Знаехме час, знаехме посока, имяхме билети, само трябваше набързо да се съберем. Търсехме заветната бройка от 50. Точно толкова бяхме. В първия момент, в който тази бройка бе събрана, преброена и отново проверена, тръгнахме да търсим тринайсети коловоз. Хубаво число съм чувал, че е, не вещае нищо зло. Спуснахме се надолу в дебрите на подлезите на гарата, които водят към всеки коловоз. Стигнахме и до своя, баш последен, а за нас бе резервиран и баш последен вагон.

Абе модерна работа е тази нашата гара, имаше даже ескалатор да се изкачим от подлеза. Вярно, влакът беше някъде на годините на майка ми, която разбира се, е млада и красива, обаче нека кажа, че влакът не беше нито млад, нито особено красив. Е, това последно твърдение не важи за абсолютно всички, тъй като има голям брой любители на соцкултурата, която включва и прекалено голяма част от влаковете на БДЖ, но за останалите по-практични хора може би удобството и скоростта на машината е по-важно от социалистическото му минало и неговата естетика. Друго нещо, което сякаш беше останало в доброто старо време, беше цената на билетчето. Сякаш в БДЖ не са разбрали за това нещо, наречено инфлация. Та пътуването от и до Бов ми коства цели 1,50 общо в двете посоки. Сега, аз в София имам карта за градския (понеже искам да пазя природата чиста и не защото нямам кола и книжка), но ако нямах, билетчето до гарата щеше да ми струва с 10 стотинки повече от цялото приключение и таралнякане с влака. А тези 75 стотинки в посока включваха и българско подобие на изживяване в Дисниленд, понеже малко след тръгване се почувствах като във влакче на ужасите, което не спира да се лашка ту наляво, ту надясно и хем нагоре, хем надолу. За закоравелите това не е впечатляващо, но аз не съм от тях и макар да бях напълно наясно, че такъв участък ще има, пак останах толкова изненадан, че да го вкарам в писанието си.

Въпреки тези малки детайли бодрите глави, които сме ние, не успяхме да се върнем толкова назад във времето, колкото атмосферата във влака се опита. Тесните кожени седалки, на които едвам се събрахме четири момчета, старите табели в посока Мездра, но наобратно в посока Карнобат (ето те не бяха набор на майка ми, но пък преспокойно бяха по-стари от нас по-младите пътници), както и прозорците, които по някаква причина тръгнахме да отворим, за да стигнем до прекрасното заключение, че не можем, но и че за доброто на ушите ни, не трябва. Времето, прекарано във влака, беше много приятно, един час и десетина минутки ни отне да стигнем до Бов през красивия Балкан, покрай Искъра. Аз до там имах път малко преди Великден, та проучих добре и релсовото трасе, за да знам какво да очаквам на тази екскурзия. Гледките бяха доста живописни, успяхме да хванем точно как изгревът

огрява планинските дървета и им очертава един по-красив и бляскав оттенък. Ненаситното същество, което съм аз – човекът, веднага се запита какво ли би било на тези релси, в същия влак, но през есента, когато слънцето би огряло все различни цветни багри, които лека-полека, макар и да изсъхват и да се готвят за лютата зима, да радват окото през целия едночасов, а защо не и по-далечен, път. Пейзажите не приключиха, но нашето пътуване с влака ни отведе до китната гара Бов.

Честен да бъда, когато слизах, не знаех Бов дали щеше да бъде град, дали щеше да бъде горска гара или пък село. Оказа се по-скоро селце на два хълма и всъщност по към един. Хубаво място, веднага капиталистическият дух в младите софийски сърца на моите другари запита за магазинче, откъдето да бъдат придобити ресурси за похода, който очаквахме. Разбира се, щом бяхме до гарата, значи магазин все някъде щеше да бъде намерен. Беше точно под носа ни, но не както очаква използваната фраза, ние всъщност го намерихме сравнително бързо. Всеки взе това, от което имаше нужда. Бяхме вече свободни от всеки вид мрънкане и можехме да потеглим към началото на Вазовата (еко)пътека. До там обаче се оказа леко приключение. Мислех, че след слизането от влака ще можем директно да влезем в гората и да започнем изкачването, но не-е-е. До самото начало и до самата гора имахме някъде километър и нещо първо покрай пътя за Мездра, а после, след като пресякохме, нагоре по асфалтирана уличка, при влизането в която видяхме чакания надпис „Вазова екопътека”. След малко лутане асфалтът свърши, а екоето започна и ние вече бяхме наистина в планината. Качването вървеше добре, леко спирания, леко умора в някои участници, но като цяло – супер. Хубава пътека. Разбирам, че и Вазов така си е мислил, щом чак на него са я кръстили. Стигнахме до първата от всички многобройни гледки. Точно, преди да стигнем до панорамата обаче, се спряхме. И стояхме. Следователно един от моите приятели и съучастници извади телефона си, за да си отвори TikTok. Действие, което първо осъдих, но сега ще се съдържа от коментар, защото после и аз малко се загледах в телефона му... Е, въпреки това накрая и ние стигнахме до това да видим природата, която прекосяваме. Красиво си беше. Но походът тепърва бе започнал. Пътеката стигна до водопад Скакля. Там е един от преломните моменти и може да се каже - краят на първата част от пътеката. Водопадът е красив, пътеката минава точно покрай него. Втората част на това изречение нашата група не знаеше. И трудно узна, защото точно в обратната посока там има и стръмна пътека право нагоре. Точно тази пътека тръгнахме да качваме, докато не усетихме, че май не точно натам ни е пътят. След известно време лутане и дебатиране какво да правим, едно момче, една местна козичка, не реши, че трябва да вземе нещата в свои ръце и отпраши надолу по неоткрита (поне от моите очи) пътека право към водопада. И там си поседна. Та така стигнахме до извода, че пътека има и в тази посока и че като че ли тя е нашата. Та слязохме, минахме покрай водопада и...затишие. Вървахме си съвсем спокойно в права (или колкото може да бъде права линия в гората) линия без изкачване, без спускане. Затишие пред буря, понеже после пък имахме някъде половин час стремглаво изкачване. Първо през гората, а после и вече само покрай малките храстоподобни дървета, които успяват да поникнат по скалите близо до върховата част на пътеката. Точно там вече гледките гъмжат. Качвахме се вече по направени от човек стълби, когато и да се обърнеш към необятната гора, се стъписвах. А щом бяхме вече по стълби, значи бяхме близо до върха. И така беше.

Но горе не беше връх. Беше си съвсем спокойно плато, на което е разположено село Заселе. Какво ги кара тия хора да живеят там – не знам. Може да са традиции, може да е занаят, ако искаме да сме по-романтични, може и да е красотата, а може и просто само там да имат имот. Само мога да кажа, че е доста китно и приятно местенце. Такова впечатление имам от горе-долу половиния час, който имахме там. Единственото нещо, което беше важно в онзи обеден момент, беше точно така – обядът. И както бяхме притиснати от времето, получихме новината, че трябва да ядем, каквото най-бързо ще ни

донесат. Този развой на обстоятелствата доведе до решителността в четири от най-куражливите момчета да си вземем по една шкембе чорба и да се приключва. Пък каквото ще да става после във влака за другите. Ние от чесън сме имунизирани. Набързо се подсилихме, вкусно шкембе, гладните ни стомаси не можеха да се оплачат. Лютото беше в изобилие, чесънът също. Фантазия. Достатъчно, докато си се приберем в София всеки при майка си. Макар и походът да беше по средата, защото след като си се качил, трябва и да слезеш, той за нас като че ли лека-полека поприключваше. Останаха няколко снимки да бъдат направени и да се порадваме още малко на красивото дефиле, но не и повече. Или поне за мен, защото слизането надолу очаквах да бъде трагично. За радост всички оцеляхме и при това със здрави глезени. Доста бързо се спуснахме, когато бяхме вече на гарата, оставаше един час до влака. Магазинчето отново бе посетено, този път вече от победоносно приключилите похода си представители на столицата. Е, за разлика от София, бабата в магазина беше същата, там явно не работят на смени. Направихме ѝ оборот и изведнъж вече беше време за влака наобратно.

Аз изказах доста критика към първия влак, но вторият вече наистина беше измъчен. Но нямаше значение, нали водеше нас, уморените, към София. Връщането не знам дали беше по-бързо, но със сигурност на повечето така им се стори, защото освен моята четворка, като че ли другите доста бързо заспаха. Е, то нямаше и за кога бавно да заспиват като ние бяхме почти до София. На Централна гара пристигнахме живи и здрави, олекотени откъм вода и храна, натежали откъм спомени, леко уморени и повече щастливи. Честно казано, аз не съм планинар, не ходя и често на походи, но този като че ли ми открихна вратата към нов начин да си прекарвам свободните дни. Да си едно с природата е доста освобождаващо, пък и пътуването с близки извън града също действа положително на ума.

Калоян Николов, 11. Д клас